

רוני מילוא:

„שמיר יודע את ספרי מאו בעל־פה!“

בשבוע שעבר, שבוע גדוש חטיפות מטוסים, בשר חזיר ישמרני-האל וליברלים לרוב, התקיים לו בצינעה שבוע־הספר. שוחחתי עם סגן שר-החוץ רוני מילוא. משעהלית את הנושא, פחתה במקצת התלהבותו.

● **יודע לך שהשבוע הוא, בין היתר, שבוע־הספר?**

שבוע־הספר? כן, שמעתי על זה, בוודאי ששמעתי. לא ביקרתי שם עדיין, מכיוון ששבתי רק עתה מביקור בסינגפור ובתאילנד.

● **יותר מעניין משבוע־הספר?**

ברר־כלל אני דווקא נוהג ללכת לשם. היום, כשלקחתי את ילדי לסרט, עברנו ליד המקום שבו מתקיים שבוע־הספר, וציינתי לעצמי שצריך לבקר שם. טרם הספקתי...

● **האם אתה מרבה בקריאה?**

במידת הזמן העומד לרשותי. אין לי הרבה זמן לזה.

● **איזה סוג של ספרים אתה מעדיף?**

בעיקר ספרים הקשורים בהיסטוריה, בפוליטיקה.

● **סיפורים יפה?**

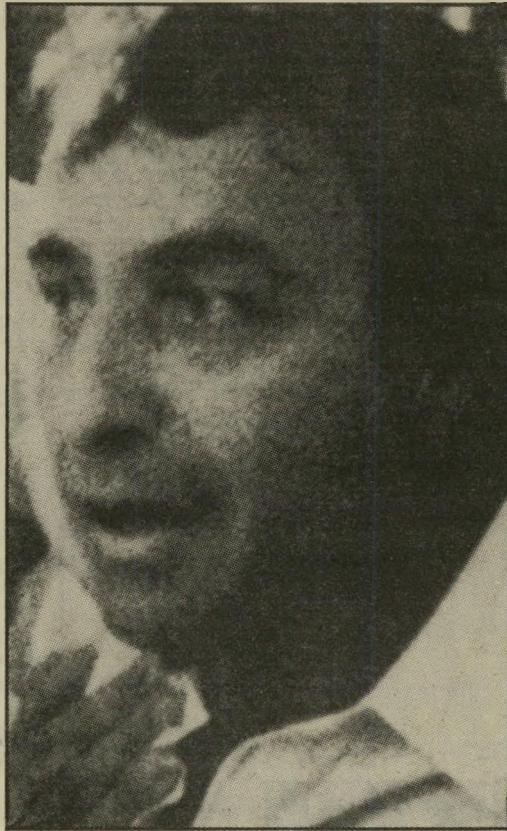
מעט מאוד, מפאת לחץ הזמן. כן, אני בהחלט מרגיש שאני מפסיד!

● **מהו הספר האחרון שקראת?**

האמת היא שהקדשתי הרבה זמן לקובץ הכרכים של משה שרת, יומני שרת. עניין אותי נסינו כשרהחזק. יצחק שמיר נתן לי את הספרים משנכנסתי לתפקידי כסגן-שר-החוץ. הוא, כנראה, סבור שהם סיפרי-חובה במישר-החוץ. שמיר, אגב, מרבה לקרוא. הוא מכיר את כל כיתבי מאו צ'ינג-טונג בעל־פה!

ספרי-חובה נוסף שקראתי לאחרונה הוא, כמוכן, ספרו של ליאון צ'רני, ספר מאוד פופולארי בכנסת.

כעת, כשאני מושחח איתך, אני נוכר כי יידיים הביאו לי ספר ושמו געגועים למגרב. זהו ספר-שירה, שנכתב לזכרו של חלל מילחמת יום-הכיפורים. אז אחרי השיחה עימך — שיחה מאד חינוכית! — אשב לעיין בו.

אמנון מנדה:

„ניסיתי להתערב ואז חטפתי אגרוף בראש!“

חילופי המהלומות בין כתבי-הטלוויזיה לבין משתתפים בכינוסים פוליטיים למיניהם עלו לכותרות. תחילה עלה שמו של מנשה רז. אחר־כך של דן רביב (ראה: שידור). נוצר ממש רושם שהמיפגש פוליטיקה-עיתונות הפך למסוכן פיסית.

אישריבו של רביב במהומה היה איש המיפלגה הליבר־לית אמנון מנדה. מנדה, נאמנו של אברהם שריר, כופר בגירסה שמורסמה להתרחשויות בלילה הדרמאטי של הוועידה.

● **ספר לי את גירסתך לאשר אירע בינך לבין דן רביב.**

הגירסה שהופצה אינה נכונה! הנה הגירסה האמיתית: הייתי מחוץ לאולם. למישמע רעש, התקררתי והבחנתי בחנוך („נוקי“) שגב זועק, כמה שניות לאחר שהשתק, קרס לפתע בזרועותי ובזרועותיה של סימה, מזכירתו של שריר.

אחזנו בו. אולי מנענו בגופנו פציעה חמורה יותר של הבחור וצעקנו: „רופא! רופא! תקראו לחיים פרלוק (הרופא של שריר ויצחק מודיע)“

היתה בהלה אמיתית. אחרי כמה דקות הוצאנו אותו החוצה, השכבנו אותו על שולחן וניסנו להנשימו.

אנשי-הטלוויזיה ניסו, בשלב זה, לצלם, אך אנשינו — לאר דווקא אנשי שריר: דווקא אנשי איגוד-העובדים — הקיפו את שגב השרוע, ומנעו כל גישה אליו.

כשנלקח משם כאלונקה, הבין ארון רביב שהסקופ שלו בורת. הוא נתן הוראה להדליק את התאורה ולצלם מעל הראשים. ניסיתי להתערב, ואז חטפתי אגרוף בראש מידו של רביב. כן, כן, אני בטוח שזאת היתה ירו. על אף המהומה שנוצרה: התחממתי, אך הבלגתי ברגע האחרון והודעתי שאפנה למיטרה ואתלונן על רביב.

לפתע אני שומע את פינחס גולדשטיין מורה ליצחק קטעני להתנצל לפני הטלוויזיה, על שאנשיה הוכו. ברור שאיבדתי את העשתונות. אחרי־כן התנצל גולדשטיין באוזני על שלא ראה בדיוק מה קרה.

● **הנקודה היחידה שאינה ברורה לי היא: מי מינה אותך לבורר מה ראוי לפירסום ומה לא? האם אינך מאמין בחופש-העיתונות ובכוש-שיפוט של אני שיה?**

אני, בעיקרון, בעד חופש-העיתונות. פשוט לא חשבתי שראוי לצלם אדם כמצב שכזה — שרוע חסר-אונים. יכול להיות שאת צודקת וזה נתון לשיקול דעתו של העיתונאי. האווירה באותו לילה היתה סוערת, הייתי מחומם. אילו האירוע היה קורה שנית, הייתי מנסה שוב למנוע כל סיקור עיתונאי בכל דרך שאינה אלימה.

ניצה שפירא-ליבאי:

„מה מבין מישרד-החוץ במעמד האשה?“

ועידת-הנשים הבינלאומית, שתתקיים בחודש הבא בנירובי, עוררה סערה ציבורית בטרם החלה. מועמדתו של ראש-הממשלה שימעון פרס לתפקיד ראש-המישלחת, ניצה שפירא-ליבאי, נדחתה על-ידי ממלא-מקומו ושר-החוץ, יצחק שמיר. שמיר העדיף על פני ניצה, היועצת למעמד-האשה במישרד ראש-הממשלה, את שרה דורון, ח'כית מהליכוד.

הפעילות בענייני-נשים רגוז שאין כל צידוק למינוי פר-ליטי, ובוודאי לא להצנחה שכזאת מלמעלה, ועוד הוסיפו האשמות פרסונאליות, שלא לציטוט.

דורון מצידה אמרה לי: „מצבה של ישראל בזירה הפולי-טית קשה. העיקר הוא לא הוויכוח הקטנוני, אלא שישראל תיוצג בצורה הטובה ביותר!“

שמיר סבר, כנראה, ששפירא-ליבאי אינה הטובה ביותר. פניתי אליה כדי לשמוע את תגובתה על ההתפתחויות.

● **האם, לדעתך, שמיר הוא האיש שצריך למנות את ראש-המשלחת לוועידת-הנשים?**

מכיוון שזוהי ועידה העוסקת במעמד-האשה, מי שמוסמך לקבוע את הרכבה הוא השר שבאחריותו נתון הנושא הזה. זהו ראש-הממשלה, ולא שר-החוץ. יש לו היועצים — כן, גם אני — המתאימים לתפקיד. אני היושבת בישיבות הדנות בנושא זה ומחווה דיעה. תסבירי לי, מה מישרד-החוץ מבין במעמד-האשה?

● **כיצד נוצרה המחלוקת על ראשות המישלחת?**

אנחנו הצענו שותפות בראשות-הרשימה ביני לבין אשה נוספת, שזוהתה לא נקבעה, אבל היא לא היתה חייבת להיות דווקא אישיות פוליטית. נכון שקיימים שני סעיפים בסדר-יומה של הוועידה העוסקים בבעיה הפלסטית ובציונות, אולם אלה שניים מתוך יותר מ-200 סעיפים. כלומר: הזווית הפוליטית היא שולית בוועידה.

במישרד-החוץ טענו שמכיוון שזוהי ועידה של האו"ם, הם האחראים למינויים, ושמיר הוא החותם עליהם בפועל.

הרעיון בנוגע לראשות-משותפת של המישלחת נפל, מכיוון שהסתבר שבאו"ם אין דבר כזה. אז עלה רעיון הרוטציה — כן, כן, רוטציה! — אולם הגברת דורון התנגדה, משום-מה. השאלה העכשווית היא — האם אסכים לנסוע לוועידה כממלא-מקום ראש-המישלחת.

● **תסכימי?**

לא יודעת. אל תשכחי כי ראש-המישלחת מעביר הוראות לחבריה, מעצב את המדיניות. ההזמנה לוועידה, אגב, הגיעה אליי, כך שתיווצר בעיה בוועידה. אל מי יפנו? אבל כל זה לא מעסיק אותי. מה שבאמת מעסיק אותי בימים אלה זה לשכנע את ראש-הממשלה לאשרר את האמנה הבינלאומית לביטול כל צורות האפליה נגד נשים.